

Politika és hit

„Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek ami az Istené”. - mondotta Jézus végtelen bölcsességgel és szeretettel – utat mutatva az utókor embere számára is. Nem véletlenül. A politika nyilvánvalóan a „császáré”, mai értelemben a világé, vallási értelemben az ördögé.

A politika és az igazság nem járnak „kéz a kézben”, ritkán vannak közös platformon, leginkább soha.

Izrael politikai megváltót várt, aki erős kézzel uralkodik, lerázza a római igát, és a szomszéd népek csodálni és irigyelni fogják, esetleg hódolnak neki. A vége az érthető célkitűzés ellenére mégis csak az emberiség szabadítójának, messiásának gonosz meggyilkolása lett, egy súlyos bűncselekmény keretében, melyet a politika, a hatalomvágy az anyagi érdek és gyűlölet hajtotta végre - árulás, korrupció, zsarolás (= Pilátus presszionálása), tömegmanipuláció „igénybevételével”, mely eszközök nem idegenek a mai politikától sem.

Ha azt gondoljuk, hogy politika és politika között lényeges különbség van, akkor bizony tévedünk. A „keresztény” politika fából vaskarika. Gonoszsága különösen minősített, mivel nem a szeretetet hirdeti, hanem a szembenállást, a legszentebb eszmével takarja be alantas tetteit, anyagi és hatalmi céljait, megtevéstve a hívő embereket, akik észrevétlenül egymással szemben álló gyűlölet közösségek tagjaivá válnak. Ami még rosszabb, keresztény hitüket lelkükből kiszorítja a preferált politikai eszmék követése, ezek hírcsatornáin való csüggése, és egyfajta hamis összetartozás élménye, amely összetartozás formálisan értékek mentén valósul meg (a jelszavak szintjén), gyakorlatilag az ellenfelekkel való egyre élesebb és gyűlölködő szemben állásban. Lázás igyekezettel egy új politikai megváltó kreálása a jobb jövő reményében, ami természetesen soha nem fog bekövetkezni, mert nem a szeretet útját követi, - bármilyen szorgos is e hiú remények dédelgetése. Ez zúdul a médiából, internetről, óriás plakátokról és szenvedélyes vitamúsorokból oda-vissza. A végeredmény természetesen ideig-óráig tartó

előnyök megkaparintását követő csalódás, miközben a Megváltó szelíd szavai már ki sem hallatszanak a vásári zsvajjból. Az ökumené, mely a szégyenletes felekezetiesség szőnyeg alá söprésének eszköze, látszat békét teremtett a keresztény vallások között (miközben egy tapodtat sem engednek egymással ellentétes vallási elveikből). De a sátán gondoskodott a harcról, - és most már nem a felekezetek állnak egymással szemben, hanem politikai pártokba tömörült keresztények néznek farkasszemet egymással. Isten a templomba száműzve, kiszorítva a hétköznapi életből, és ez még a jobbik eset. Protestáns testvéreink a hit által már a megigazulás birtokosainak vélik magukat, a katolikusok pedig a vasárnapi miselátogatással rendezettnek tekintik hitéletüket. Az igazi baj az, hogy ráadásul ez az elerőtlenedő hitélet is egyre csökkenő létszámú résztvevővel folyik. Magukat kereszténynek valló emberek hitüket valamilyen politikai iránnyal való azonosulásban találják meg, és élik. A „rohanó” világban erre mindig van idejük és energiájuk. Lelkivilágukat érdeklődésüket, mindennapjaikat ez a hamis és kártékony szellemi méreg tölti ki. A szegények és gazdagok, az okosak és korlátoltak, hatalmasok és elnyomottak tanulmányozzák, és szívják magukba a különböző nyugtalanító, szívet-lelket romlásba vezető, egymástól elkülönítő eszméket.

Jaj azoknak, akik Krisztus szeretetet hirdető igéjét testvéri gyűlölet szítására használták vagy használják fel, mert az Úr nevében elkövetett bűn százszorosan mardosóbb a lelkiismeretben! Jaj azoknak, kik népeket vezetnek, lelkek felett uralkodnak, ha ezeknek eme eszmékből kifolyólag szenvedéseik támadnak!

Sem Európa, sem hazánk nem keresztény, amennyiben kereszténység alatt Krisztus-követést értünk. „Keresztény” kultúrája csupán a külsőségekre – a középkor vallási ihletésű építészeti, képzőművészeti és zenei alkotásainak emlékeire épül, mely alkotások keletkezési körülményeire inkább a bűn, mint a keresztény szeretet nyomta rá bélyegét. És a történelem igazolja, hogy bizony sötétség, gyilkosság, háborúskodás, más népek kárára történő hódító harácsolás volt a korszak fő vonása. Krisztus zászlaja alatt szörnyűséges rémtettek történtek, a „vallás” a lelki terror és az elnyomó hatalom eszköze

volt. Ilyen szempontból persze Amerikának legalább ennyi oka van a szégyenkezésre. Nincsenek keresztény városok, országok, kontinensek, vannak és lesznek keresztény egyének. Az egyedül üdvözítő vallás a szeretet vallása. Tehát ha szeretsz, van vallásod. Hogy milyen fokban, az szereteted nagyságától és mélységétől függ. **Ha nem tudsz szeretni, nincs vallásod, bármely vallásfelekezethez tartozál is.**

A keresztény vallások egyike sem felel meg Krisztus tanának teljesen, mert a személyi érdekek, az emberi okoskodások eltakarják a napsugarat, a tiszta igazságot az emberek elől. A kicsi mag, az Úr igéje nem tud életre kelni, és tetterős működést kifejteni a lelkekben, pedig egyedül csak ez az, mely a keresztény vallást krisztusi vallássá teheti.

Az egyedüli üdvözítő vallás a szeretet vallása, mert az Úr azért jött a szegény bukott emberiséghez, hogy a szeretetet hirdesse, és az Atya kegyelmét és szeretetét az embereknek kijelentse. Az Úr törvénye pedig nem ír elő egyebet, mint csupán szeretetet, türelmet, mások hibái iránt elnézést, és Isten akaratában való megnyugvást. Nagy munka ez, és nehéz az emberiségnek. Persze sokkal könnyebb az alkudozás, az imák számának meghatározása, bizonyos napok átbőjtölése vagy bizonyos helyekre való elzarándokolás...

Keresztény testvérek! Adjátok meg a császárnak, ami az övé, de ne többet. Állampolgári kötelességből szavazzatok lelkiismeretek szerint, de ne adjátok át magatokat a politika haszonélvezőinek, tartásatok szem előtt Krisztus szavait, gyakoroljátok a felebaráti szeretetet. Lelketeket ne a politikai eszmék és célok töltsék ki, hanem a jószándék, szeretet és megbocsátás, - így betöltitek földi rendeltetéseket és Isten akaratát is.

2017-08-02